

Η ΕΟΡΤΗ ΙΩΣΗΦ ΤΟΥ ΑΠΟ ΑΡΙΜΑΘΑΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΕΙΣ ΡΕΜΛΗΝ

Τήν Κυριακήν, 29 Ἀπριλίου/ 12ην Μαΐου 2019, ἐωρτάσθη εἰς Ρέμλην, Ἀρχαίαν Ἀριμάθειαν ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἰωσήφ τοῦ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, τοῦ ζητήσαντος τό σῶμα τοῦ Κυρίου παρά τοῦ Πιλάτου καί ἐνταφιάσαντος τοῦτο μετὰ τῶν Μυροφόρων Γυναικῶν εἰς τόν Πανάγιον Τάφον.

Τῆς Θείας Λειτουργίας ἐπὶ τῇ ἐορτῇ ταύτῃ εἰς τόν ἱερόν Ναόν τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ Πατριαρχείου προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Ἰόππης κ. Δαμασκηνοῦ, Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, ὡς τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Μελετίου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἱερωνύμου, τοῦ π. Ἰωσήφ, παρεπιδημοῦντος ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Τσεχίας, τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου, παρουσία μελῶν τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας εἰς Τέλ Ἀβίβ, ψάλλοντος τοῦ ψάλτου τῆς Κοινότητος Ρέμλης Ἡλίας, καί μετέχοντος ἐν εὐλαβείᾳ πιστοῦ λαοῦ τῆς Κοινότητος Ρέμλης.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν Θεῖον Λόγον πρὸς τοὺς πιστοὺς ὡς ἔπεται ἑλληνιστί:

«Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος καί ἀντί μύρου τόν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότῃ καί Χριστὸν ὁψόμεθα δικαιοσύνης Ἥλιον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα», ἀναφωνεῖ ὕμνολογικῶς ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί.

Ὁ τῆς δικαιοσύνης Ἥλιος, δηλονότι ὁ ἀναστάς Χριστός, ὁ τοῖς πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλον συνήγαγε σήμερον πάντας ἡμᾶς, ἵνα ἀφ' ἐνός μέν τιμῶσωμεν ἐν τῇ γενετείρᾳ αὐτοῦ πόλει τῇ ἁγιογραφικῇ Ἀριμαθαίᾳ (Ρέμλῃ) τόν εὐσχήμονα Ἰωσήφ σὺν τῷ συμμαθητῇ αὐτοῦ Νικοδήμῳ· ἀφ' ἐτέρου δέ ἐπιτελέσωμεν τὴν μνήμην τῶν εὐσεβῶν Μυροφόρων γυναικῶν.

Αἱ μέν Μυροφόροι γυναῖκες εἶναι αὐταί, αἵτινες ἀνέλαβον τὰ τῆς ταφῆς τοῦ Τιμίου Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὡς λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης. «Ἠρώτησε τόν Πιλάτον Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, ὢν μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ κεκρυμμένος δέ διὰ τόν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἵνα ἄρῃ τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· καί ἐπέτρεψεν ὁ Πιλάτος· ἦλθεν οὖν καί ἦρε τό Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, ἦλθε δέ καί ὁ Νικόδημος ὁ ἐλθὼν πρὸς τοῦ Ἰησοῦν νυκτός τό πρῶτον, φέρων μεῖγμα σμύρνης καί ἀλόης ὡς λίτρα ἑκατόν», (Ἰωάν. 19, 38-39).

Τόσον αἱ Μυροφόροι γυναῖκες ὅσον καί οἱ κεκρυμμένοι μαθηταί τοῦ Ἰησοῦ εὐσχήμων Ἰωσήφ καί Νικόδημος εἶναι οἱ ἀψευδεῖς μάρτυρες τῆς ταφῆς καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Διὰ τοῦτο καί ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία τιμᾷ καί προβάλλει αὐτοὺς καί δι' αὐτῶν καλεῖ ἡμᾶς νά συμμετάσχωμεν εἰς τὴν χαράν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, προσφέροντες ἀντὶ μύρων τόν πασχάλιον ὕμνον τῷ Θεῷ καί Δεσπότῃ ἡμῶν.

Μέ ἄλλα λόγια, καλούμεθα νά ἴδωμεν τόν Χριστόν, ὁ ὅποιος εἶναι ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης μέ τά νοερά μάτια τῆς ψυχῆς. Καλούμεθα νά συμμετάσχωμεν οὐχί εἰς τό Νομικόν Πάσχα, κατὰ τό ὅποιον ὁ λαός ὁ Ἑβραϊκός ἐώρταζε τήν διάβασιν διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἐκ τῆς Αἰγυπτιακῆς δουλείας εἰς τήν ἐλευθερίαν αὐτοῦ, διὰ τῆς θείας ἐπεμβάσεως, ἀλλά καλούμεθα νά ἐορτάσωμεν κατὰ τόν ἅγιον Γρηγόριον τόν θεολόγον, τό Πάσχα τῆς θείας Χάριτος, δηλονότι τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, διὰ τῆς ὁποίας ἐπιτυγχάνεται ἡ διάβασις ἡμῶν «ἐκ θανάτου πρός ζωῆν καί ἐκ γῆς πρός οὐρανόν», ἐπιτυγχάνεται ἡ μέθεξις ἡμῶν ἐν τῷ Ἀναστάντι Χριστῷ. Διὰ τοῦτο καί ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ θεολόγος ἀναφωνεῖ: «Ὁ Πάσχα τό μέγα καί ἱερόν καί παντός τοῦ κόσμου καθάρσιον». Ἄνευ τῆς κοινωνίας ἡμῶν μετά τοῦ Χριστοῦ παραμένομεν εἰς τήν νέκρωσιν τῆς ἁμαρτίας καί τῆς δουλείας αὐτῆς. «Ὁ μὴ ὁρῶν καί ἀκούων καί αἰσθανόμενος πνευματικῶς, νεκρός ἐστίν», λέγει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Σιναΐτης.

Ὅντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ δεχόμενος τόν Χριστόν ζῇ ἐν αὐτῷ ὁ Χριστός ὁ εἰπών: «Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίων μου τό αἷμα ἐν ἐμοί μένει καὶ ἐγώ ἐν αὐτῷ», (Ἰωάν. 6,54), καί «τό γεγεννημένον ἐκ τῆς σαρκός σάρξ ἐστίν καί τό γεγεννημένον ἐκ τοῦ Πνεύματος, πνεῦμά ἐστίν», (Ἰωαν. 3,6).

Ἑρμηνεύων τούς Κυριακούς τούτους λόγους ὁ Ζιγαβηνός λέγει: «Οὐ σαρκική ἐστίν ἡ γέννησις, ἀλλά πνευματική... Λοιπόν οὖν ἡ μέν σαρκική γέννησις αἰσθητή ἐστίν· ἡ δέ πνευματική νοητή καί οὐ χρῆ αἰσθητῶς ἐξετάζειν τό νοητόν, οὐδέ ἀνθρωπίνως τό θεῖον πρᾶγμα».

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ Ἀνάστασις τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἀφορᾷ εἰς τήν ἀναγέννησιν ἡμῶν, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «ἔσωσεν ἡμᾶς ὁ Χριστός διὰ λουτροῦ παλιγεννεσίας καί ἀνακαινώσεως Πνεύματος Ἁγίου», (Τιτ. 3,5). Αὐτό τοῦτο ἀκριβῶς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον τό τῆς ἀνακαινώσεως ἔδωκεν ὁ Χριστός εἰς τούς πιστεύοντας εἰς τήν Ἀνάστασιν Αὐτοῦ. «Ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι ἐν Αὐτῷ μένομεν καί αὐτός ὁ Χριστός ἐν ἡμῖν, ὅτι ἐκ τοῦ Πνεύματος Αὐτοῦ δέδωκεν ἡμῖν», (Α' Ἰωάν. 4,13), λέγει ὁ ἅγιος Εὐαγγελιστής καί Ἀπόστολος Ἰωάννης. Οἱ πνευματοφόροι νηπτικοί Πατέρες τονίζουν τό γεγονός, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ὑποδέχεται ἐντός του τόν Ἀναστάντα Χριστόν, ὁ Χριστός γίνεται δευτέρα ψυχὴ αὐτοῦ: «ψυχὴ τις δευτέρα τοῖς ἀνθρώποις ἡ Ἀνάστασις», λέγει ὁ ὁσιος Νεῖλος.

Διὰ νά γίνῃ μέτοχος καί κοινωνός τῆς ἐμπειρίας ταύτης, ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος ἀποτελεῖται ἀπό σῶμα καί ψυχὴ καί ἀπό αἰσθήσεις τόσον σωματικές ὅσον καί ψυχικάς ἔχει ἀνάγκην καθάρσεως, ὡς παραγγέλλει ὑμνολογικῶς ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός λέγων: «Καθαρθῶμεν τάς αἰσθήσεις καί ὁψόμεθα, τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως, Χριστόν ἐξαστράπτοντα, καί χαίρετε φάσκοντα, τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες».

Τό ἀπρόσιτον φῶς τῆς Ἀναστάσεως, δηλονότι τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, ἐθεάσαντο μέ τούς ὀφθαλμούς τούς πνευματικούς, ἀλλά καί τούς φυσικούς – σωματικούς τόσον αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὅσον καί οἱ Ἰωσήφ καί Νικόδημος. Διὰ τοῦτο αἱ μέν Μυροφόροι γυναῖκες ἀνεδείχθησαν αὐτόπται καί ἀψευδεῖς μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως, Ἰωσήφ δέ καί Νικόδημος τῆς ταφῆς.

Ἰδοὺ λοιπόν διὰ τί ὁ Συναξαριστής τῆς Ἐκκλησίας λέγει: «Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τρίτῃ ἀπὸ τοῦ Πάσχα τήν τῶν ἀγίων γυναικῶν Μυροφόρων ἐορτὴν ἐορτάζομεν· ἔτι δέ μνεῖαν ποιούμεθα καί τοῦ ἐξ Ἀριμαθαίας Ἰωσήφ, ὃς ἦν μαθητὴς κεκρυμμένος. Πρὸς δέ καί τοῦ νυκτερινοῦ μαθητοῦ Νικοδήμου».

Αἱ θεόφρονες Μυροφόροι γυναῖκες εἶναι αὗται, αἱ ὁποῖαι εὐηγγελίσαντο τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ εἰς τοὺς μαθητάς Αὐτοῦ, ὡς ἐναργέστατα λέγει ὑμνολογικῶς ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον, ὃν δέ ὡς θνητόν, μετὰ δακρύων ἐζήτουν, προσεκύνησαν χαίρουσαι ζῶντα θεόν, καὶ Πάσχα τό μυστικόν σοῖς Χριστέ Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο».

Τό μυστικόν τοῦτον εὐαγγελισμόν τοῦ Πάσχα, δηλονότι τῆς Ἀναστάσεως καλούμεθα νά ἐνστερνισθῶμεν καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, μιμούμενοι τό Χριστιανικόν φρόνημα, δηλονότι τὴν μεγάλην ἀγάπην, ἀφοσίωσιν ἀλλὰ καί τόλμην τόσοι τῶν Μυροφόρων γυναικῶν, αἵτινες «ἐξελθοῦσαι ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου· εἶχε δέ αὐτάς τρόμος καί ἔκστασις καί οὐδενὶ οὐδέν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ», (Μαρκ. 16,70), ὅσον καί τῶν μαθητῶν Ἰωσήφ καὶ Νικοδήμου, οἵτινες ἐπέδειξαν τὴν ἰδίαν ἀγάπην, τὴν ἰδίαν ἀφοσίωσιν καί τό ἴδιον θάρρος: «Ἐλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, ὃς καί αὐτός ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς τὸν Πιλᾶτον καὶ ῥητήσατο τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ» (Μάρκ. 15,43).

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου Χριστιανοί, δέν εἶναι ἄλλο τι ἀπὸ τὴν Βασιλείαν τοῦ θεοῦ, «τοῦ καλοῦντος ἡμᾶς εἰς τὴν Ἐαυτοῦ Βασιλείαν καὶ δόξαν», (Α΄ Θεσ. 2-12), ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος. Χριστός Ἀνέστη.

Μετὰ τὴν Ἀπόλυσιν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ δραστήριος ἡγούμενος καὶ ἀνακαινίσας τὸν Νάον καὶ τὴν Μονὴν Ἀρχιμανδρίτης π. Νήφων παρέθεσε κέρασμα εἰς τό ἡγουμενεῖον, ἔνθα καὶ προσεφώνησε τό ποίμνιον, ὁ δέ Μακαριώτατος ἀντεφώνησεν οὕτως:

«Ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν, εἰς τὸν θάνατον Αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν, συνετάφημεν οὖν Αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα ὡς περ ἠγέρθη Χριστός ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, οὕτω καί ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν», (Ρωμ. 6,3-4), κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἡ ἀγία ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία ἔχει τό ἱερόν προνόμιον νά τιμᾷ καί νά γεραίρει τὴν μνήμην τῶν ἀγίων Μυροφόρων Γυναικῶν καί δὴ τῶν κεκρυμμένων μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, Νικοδήμου καὶ Ἰωσήφ, ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ πόλει τῆς Ἀριμαθαίας, δηλονότι τῆς σημερινῆς Ρέμλης.

Ἡ σημερινή ἑορτή, ἡ ὁποία κατ' οὐσίαν ἀφορᾷ εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν ἑορτῶν καὶ πανηγυριν τῶν πανηγύρεων, δηλονότι τοῦ Πάσχα, δέν πρόκειται διὰ ἕνα ἐξωτερικόν τυπικόν ἑορτασμόν, ἀλλὰ διὰ ἐσωτερικόν καί πνευματικόν. Ὁ σκοπὸς τῆς Χριστιανικῆς πίστεως καὶ ζωῆς εἶναι ἕνας καὶ μοναδικός, ἡ συνανάστασις μέ τὸν Ἀναστάντα Χριστόν. «Αὐτός, ὁ ὁποῖος μνηθῆκε εἰς τὴν ἀπόρρητον δύναμιν τῆς Ἀναστάσεως ἐγνώρισεν ἐκ πείρας διὰ ποῖον σκοπὸν ὁ Χριστός ἐδημιούργησε τὸν κόσμον», λέγει ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καλεῖ τοὺς Χριστιανούς, «ἵνα περιπατήσωμεν καί ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς», (Ρωμ. 6,4). Ἡ καινούργια ἐν Χριστῷ ζωὴ ἡμῶν εἶναι ἀναγκαία καὶ ἐπιβεβλημένη, ἐάν ὄντως θέλωμεν νά ἀποφύγωμεν τὸν πνευματικόν θάνατον, ὡς λέγει ὁ μέγας καὶ σοφὸς Παῦλος: «εἰ γάρ κατὰ σάρκα ζῆτε, μέλλετε ἀποθνήσκειν· εἰ δέ Πνεύματι τάς πράξεις τοῦ σώματος θανατοῦτε, ζήσεσθε. Ὅσοι γάρ Πνεύματι θεοῦ ἄγονται, οὗτοί εἰσιν υἱοὶ θεοῦ», (Ρωμ. 8, 13-14).

Ὁ σκοπός καί ἡ ἀποστολή τοῦ Rum Orthodox Πατριαρχείου ἡμῶν, τουτέστιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων ἦτο καί εἶναι ἡ διαφύλαξις καί διακονία τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων ἀφ' ἑνός καί ἡ ποιμαντική μέριμνα τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος αὐτοῦ, δηλονότι ἡ διασφάλισις τῆς πολιτισμικῆς , τῆς παραδοσιακῆς καί κυρίως τῆς ἐθνικο -θρησκευτικῆς ταυτότητος αὐτοῦ, ἀλλά καί τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς ἀγάπης, τῆς δικαιοσύνης καί τῆς εἰρήνης τοῦ Ἀναστάντος ἐκ νεκρῶν Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Χριστός Ἀνέστη.

Μετά τήν ἀντιφώνησιν ταύτην ὁ Μακαριώτατος ἀπένειμεν ἐπιστήθιον ἱερατικόν σταυρόν εἰς τόν Ἀρχιμανδρίτην Νήφωνα, εἰς ἀναγνώρισιν τῆς ἀφοσιωμένης αὐτοῦ διακονίας ὡς ἡγούμενος Ρέμλης καί εἰς τήν βοηθοῦσαν τούτον ἐπὶ δέκα ἐπτὰ ἔτη μοναχὴν Φεβρωνίαν σταυρόν καί εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Τάφου, τήν μεσημβρίαν δέ τό Κοινοτικόν Συμβούλιον παρέθεσε γεῦμα εἰς ἐστιατόριον τῆς πόλεως.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

<https://www.youtube.com/watch?v=kyhf1H3Yluk>